

ט' אייר ה'תשע"ז 5.5.17

מגזין מס' 428

ערב שבת פרשת אחרי קדושים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כספניא

נקודת העילוי וההפלאה שב'תורת החסידות'

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

הוראת תורת המוסר הוא הצורך לבטל את היצר הרע. וגם זה נעשה ע"י התורה, כמאמר רז"ל "משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא - נימות, ואם ברזל הוא - מתפוצץ".

ומחדשת תורת החסידות כי אין לאבד את היצר הרע עצמו, כי אם את לבושיו הצואים. וכביטוי העממי 'כשמרוקנים את המים שבגיגית, אין להשליך את התינוק עם המים המלוכלכים'. אכן, יש להסיר את הענינים השליליים בהם מתלבש היצר, אבל עצמיות היצר הרע - והוא עצם כח המתאוה - צריך לתבלו ולהפכו לטוב. וכפתגם הבעל שם טוב הקדוש "הפוך את הרע מרכבה לטוב".

וזהו שאמרו חז"ל "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין!" - כי הכוונה ב"בראתי...תבלין" היא לעצם התורה, היינו הכוונה שבשבילה נבראה התורה. ועצם התורה מתבטא (לא באיבוד היצר הרע כי אם) בהפיכתו לטוב!!!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

ל"ג בעומר עם הרב יאיר כלב - פרטים בעמוד 10

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

אין מצב אבוד – תמיד ניתן לתקן י"ד באייר / פסח שני

⊕ יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן שבית המקדש היה קיים ניתנה הזדמנות נוספת גם לאלו שלא היה באפשרותם להקריב עם כלל ישראל קרבן פסח במועדו. בימינו, מציינים יום זה באי אמירת תחנון ובאכילת מצה. ⊕ ענינו הפנימי של פסח שני הוא שאין מצב "אבוד", תמיד ניתן לתקן ולהשלים. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שהקלקול נעשה ברצון, על אף הכל תמיד אפשר לתקן. (על פי 'היום יום' י"ד אדר)

פסח שני – בפנימיות הענינים

בתקופה שלאחר הסתלקות האדמו"ר הקודם, הרבי הריי"ץ, ועוד בטרם קיבל חתנו על עצמו את הנשיאות, אמר הוא באחת מהתוועדויותיו: ידוע פתגמו של אדמו"ר הריי"ץ, לפיו ענינו של פסח שני הוא כי אף פעם לא אבוד – תמיד יכולים לתקן. גם מי שהיה טמא, או בדרך רחוקה, ואפילו אם היה הדבר מרצונו (שלא היה זה מאונס או בשגגה כי אם במזיד), אף על פי כן תמיד ניתן לתקן.

פתגם זה מלמדנו הוראה בנוגע להתקשרות לנשיא הדור: ישנם כאלה שאף פעם לא היו אצל הרבי. וישנם גם כאלה שאמנם בפועל ראו את הרבי, ולא רק פעם אחת אלא פעמים רבות, אך, באמת, לא נפעל אצלם דבר, ואם כך, לאמיתו של דבר, למעשה לא היו אצל הרבי אף פעם, ורק נדמה להם שראו את הרבי. וכיון שכן, עלולים הם לחשוב שעכשיו כבר אבוד... על זה באה ההוראה מפסח שני – שגם אלה שלא

מה קרה בפסח שני?

בי"ד בניסן, ביום השנה הראשון ליציאתם ממצרים, הקריבו בני ישראל את קרבן הפסח. על פי הציווי האלוקי, יכלו להקריב קרבן זה רק הטהורים מכל טומאה ובפרט מ'טומאת מת' (כלומר אלו שלא באו במגע או 'התעסקו' בטהרת המת או בקבורתו). באותה שעה באו לפני משה רבנו מספר אנשים שנמנע מהם להקריב עם הציבור בשל היותם טמאים (ב'טומאת מת' – ויש אומרים כי טומאתם באה להם לפי שהתעסקו בקבורתם של

הצדיקים נדב ואביהו, בני אהרן), ותלונה בפיהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל?"

בתגובה לטענתם ניתנה מאת ה' הזדמנות נוספת גם למי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה. ומעתה, גם מי שנבצר ממנו להשתתף בהקרבת קרבן בפסח ראשון, יהיה באפשרותו להקריבו שלושים יום לאחר חג הפסח, בי"ד באייר הוא "פסח שני".

וכפתגם הידוע: אם מאמין אתה כי ניתן לקלקל, האמן כי ניתן לתקן!

וכדברי הרבי נשיא דורנו ב'ליקוטי פירושים' לספר התניא: ...ומוכח הדבר ממה שכתוב בתניא פרק י"ד שכל אדם (אפילו רשע גמור) יכול להיות בינוני בכל עת ובכל שעה... שאף שאפשר שבעבר היה במצב אחר, הרי נשתנה בינתיים על ידי עבודתו ופעולותיו כו'. **ומוכרח הדבר גם ממאמר רבותינו זכרונם לברכה שתשובה מועלת לכל ("אין לך דבר שעומד בפני התשובה")...** והשינוי שחל באדם הוא שלא רק שעכשיו בהווה הוא במצב שלא עבר כו' כי לא נשאר רושם כו', כי אם שפעל שינוי מהותי בעברו. היינו, **שבכח התשובה לעקור החטא מעיקרו עד שכמו לא היה מעולם כלל!**

והביאור בזה, שלכל אדם יש בחירה חופשית לקיים מצות התשובה מצד נתינת הכח שבמצוה כללית זו. אם בשאר כל המצוות, הרשות נתונה לכל אדם ואין מי שיעכב בעדו, על אחת כמה וכמה שאין מי שיעכב בעדו מלשוב לעצמיותו - היא שיבת האדם אל רצונו האמיתי להדבק בשורש ומקור נשמתו באור אין סוף חיי החיים.

הקריבו פסח ראשון, ואפילו אם היה זה באשמתם ("לכם"), יכולים לתקן את העבר על ידי הקרבת פסח שני. ועל דרך זה בנדון דידן (בענייננו), שגם אלה שעד עתה לא היתה אצלם הכרה והרגשה וכו' יכולים מכאן ולהבא להכיר ולהרגיש, ובכך לתקן גם את העבר.

(ע"פ 'תורת מנחם - התוועדות ה'שי"ת')
ולקרב הענין לשכלנו...

ומעט יותר בהרחבה, כפי שהדברים משתקפים בתנועות הנפש:

מי שהיה טמא - הוא אשר נקלע למצב 'טומאת מת' בנפש האדם (היא טומאת יאוש ודכאון או שנאה עצמית הרסנית ומשפילה), והוא כ'מת מהלך' החש כי חיו אינם חיים...

מי שהיה בדרך רחוקה - הסובל מתחושת אובדן דרך ונתון בבלבול ואי-סדר. כאדם שאינו מסוגל להבחין בין עיקר לטפל, עד כי אינו יודע כיצד לשוב לעצמיותו. **שהגיע לזה מרצונו** - שגרם לעצמו במו ידיו ירידתו לשאול תחתית ברצון ובמזיד.

אף על פי כן, אין מצב אבוד - תמיד ניתן לתקן!

התחדשנו!
בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

הסיפור השבועי

תפלה לאורח

שכשם שזכתה להשיג דג מיוחד זה, לענג בו את סעודת השבת, כך יזכה אותה ה' באורח חשוב לכבוד שבת המלכה, שגם הוא יתענג מדג נדיר זה, בבחינת מצוה גוררת מצוה.

הזמן חלף. הכנות השבת הסתיימו, והשבת כבר כמעט פרשה את כנפיה על העיר. בלבה של האשה פיעמה התקווה שאולי בכל זאת תזכה לקיים את מצות הכנסת אורחים, שבה חשקה כל כך, ואז תהיה שמחתה מושלמת. לפתע נשמע קול עגלה עוצרת סמוך לביתה. הביטה האשה מבעד לחלון, ולהפתעתה ראתה יהודי זקן והדור פנים יורד ממנה ופונה לביתה. פניו הפיקו טוהר וקדושה, והאצילות ששיווה מראהו העידה כי מדובר באיש צדיק ומורם מעם.

חדווה גדולה מילאה את לבה של האישה. בלב נרגש מיהרו היא ובני משפחתה לפתוח את ביתם לפני האורח החשוב, אף שלא ידעו את זהותו. האיש נמנע מלהציג לפני מארחיו את עצמו ואת פשר בואו, והללו נמנעו מלשאל שאלות. על אף הסקרנות שאפפה אותם התייחסו לאורחם ביראת כבוד.

הם לא ידעו כי גם האורח, הלוא הוא רבי יצחק מדרוהוביץ', אביו של רבי מיכל מזלוצ'וב, אינו יודע כלל לשם מה בא לעיר הזאת ולבית הזה. מלכתחילה התכוון לעשות את השבת בביתו, עם בני משפחתו, ופתאום נצטווה מן השמים להיטלטל לכאן.

כל השבת טרחו המארחים ככל שביכולתם להנעים את שהייתו של האורח במחיצתם. הוא מצידו גמל להם בדברי תורה משובבי נפש, שהשמיע במהלך סעודות השבת. התנהגותו הקדושה הביאה אור מיוחד לכל בני

תכונה של בוקר ערב שבת קודש עמדה בחלל השוק. יהודים התרוצצו בקדחתנות בין הדוכנים, משלימים את קניית מצרכי השבת, ממלאים את סליהם דגים, בשר, פירות וירקות.

בין הקונים היתה גם אשה צדקת אחת, נכדתו של הגאון רבי יעקב עמדין. זו זכתה להינשא לתלמיד חכם מופלג, שגם ראה ברכה בעסקיו, וכך היו תורה וגדולה על שולחנם.

סמוך לדוכן הדגים עצרה האשה ובחנה את שללם של הדייגים, שהיה פרוש בתצוגת ראוה על השולחנות הארוכים: שורות שורות של דגים טריים ומשובחים.

מאז ומעולם יקרה בעיניה סעודת השבת. דרכה שאין היא מסתפקת במאכלים רגילים, אלא מתאמצת לחפש מאכלים משובחים כדי להרבות את עונג השבת. ולפתע זיהו עיניה את שחיפשה: דג נדיר ובעל טעם מיוחד, יוצא דופן בגודלו. "זה דג שראוי לכבד בו את השבת", שמחה האשה.

היא ניגשה בזריזות אל הדוכן וביקשה לקנות את הדג. המוכר נקב בסכום גבוה, אבל האשה לא נרתעה מהמחיר היקר. שום דבר לא עמד בעיניה אל מול כבודה של השבת. נפרדה האשה מסכום הכסף וקיבלה לידיה את הדג המשובח.

בבואה לביתה עמלה האשה על ניקיון הדג, ולאחר מכן תיבלה אותו ושפתה קדרה על האש. כל אותה עת רחשו שפתיה תפילה לקב"ה: "אם זכיתי להשיג דג גדול ואיכותי כל כך, אנא זמן לנו אורח חשוב ומכובד לשבת".

נוסף על מצוות עונג שבת היתה עוד מצוה חביבה בעיניה – מצות הכנסת אורחים. ביקשה אפוא האשה

כשסיים את סעודת 'מלווה מלכה', ליוו המארחים את רבי יצחק למרכבה שהמתינה לו כדי לצאת בחזרה לביתו, וביקשו להיפרד ממנו לשלום. הם היו נרגשים על הזכות לארחו, ולא חדלו מלהודות לו על ששבת במחיצתם. עם זה, סימן שאלה ברור ריחף על פניהם: מיהו האורח ומדוע בחר לשבות בביתם?

הבחין רבי יצחק בתמיהתם של בני המשפחה, ופנה אל האשה ואמר: "אני מודה לך מאוד על הסעודות המשובחות ועל כל טרחתך למעני, אך אנא, מבקשך אני שתחדלי מלהתפלל בערב שבת שיזמן לך הקב"ה אורחים מיוחדים, שכן בגלל תפילתך נצטוויתי לצאת מביתי כדי להיות לכם לאורח ולעשות עמכם את השבת..."

הבית, והללו הביטו בהשתאות בצדיק האלמוני שהשתכן בביתם למשך השבת.

לאחר הסעודה השלישית ערך רבי יצחק שאלת חלום, וביקש לדעת לשם מה נשלח לביתה של משפחה זו. האם מוטל עליו למלא משימה רוחנית כלשהי?

התשובה שקיבל הפתיעה אותו. דע לך, אמרו לו, שהגעת לכאן רק כדי לשמח את בעלת הבית, בת קדושים וצדקת גדולה כשהיא לעצמה, שבערב שבת טרחה וקנתה דג מובחר לפאר בו את שולחן השבת, ולאחר מכן הרבתה להתפלל ולבקש מה' שישלח לה אורח חשוב, שיאכל מן הדג. לכן נשלחת לשבות כאן, במענה לתפילתה ולבקשתה של האשה הזאת.

נפעם רבי יצחק מדרוהוביץ' למשמע הדברים. בשמחה התפלל ערבית וערך הבדלה. לאחר מכן הזמינו אותו בעלי הבית לסעודת 'מלווה מלכה', והוא נעתר בשמחה.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשות אחרי קדושים

אחרי מות

עבודת יום הכיפורים במשכן

ה' מצוה את משה ללמד ולצוות את אהרון אחיו אודות סדר עבודת יום הכיפורים במשכן. עבודת יום הכיפורים כוללת את כניסת הכהן הגדול לקודש הקודשים להקטרת קטורת. בגלל חשיבות הענין וחומרתו פותחת התורה בענין זה, תוך אזהרה שמלבד כניסה אחת ויחידה זו, אל לו לאהרון לבוא אל קודש הקודשים פנימה במהלך השנה כולה, ובהקשר לכך מזכירה הפרשה את מיתת נדב ואביהוא.

העבודות המיוחדות של אהרן ביום הכיפורים, שעה שניכנס לקודש הקודשים, נעשות כשהוא לבוש בארבעת בגדי לבן של כהן הדיוט ולא בשמונת בגדי הזהב אותם לובש הכהן הגדול בעת עבודתו הרגילה.

בין שאר עבודות היום הקדוש מזכירה התורה את הקרבת פר החטאת שמביא הכהן הגדול לכפרתו ולכפרת בני ביתו, ואת שני השעירים - 'שעיר לה' ושעיר לעזאזל'. על פי הגורל מוקרב אחד מהם על המזבח לחטאת והשני נלקח למיתה בהר העזאזל במדבר. לאחר מכן מתוודה הכהן הגדול על הפר ושוחטו, ממלא מחתת גחלים מן המזבח ועליהם קטורת ונכנס לקודש הקודשים ומניחם לפני ארון העדות. שם ממתין הוא עד אשר עשן הקטורת אופף את הכפורת. בצאתו מקודש הקודשים סומך הכהן את ידיו על ראש השעיר לכפרת כל עוונות ישראל ומתוודה, ואזי מובל השעיר להר עזאזל על ידי שליח מיוחד.

עבודת הקרבנות כוללת כרגיל הקרבה על המזבח, זריקת הדם על כל קרנות המזבח, וביום הכיפורים נוספת גם הזאת דם הקרבנות שבע פעמים על הפרוכת המבדילה בין הקודש לבין קודש הקודשים. חלביהם של הפר והשעיר מוקרבים על המזבח ואילו בשרם, עורתיהם והפרשותיהם נשרפים מחוץ למחנה. לאחר שריפתם, על השורף לכבס את בגדיו ולטבול קודם שיבתו למחנה.

לצד פירוט עבודת הכהן ביום הכיפורים, מזכירה התורה כי זהו יום תענית לכל ישראל ואסור במלאכה - שבת שבתון לכפרת עוונות.

הקרבת הקרבנות במקדש בלבד

הקרבת הקרבנות מותרת רק במשכן. זאת משום שהקרבת הקרבן וזריקת דמו על המזבח משמשים כפרה לנפש האדם, ואם כן דם הקרבן הוא במקום דם האדם ועל כן אסורה שפיכת הדם במקום שאינו מזבח לה'. דינו של המקריב מחוץ למקום המיועד - כרת.

איסור אכילת ושתיית דם, והחובה לכסותו

התורה אוסרת אכילת דם (בעודו בבשר המאכל) או שתייתו. גם כאן מדגישה התורה "כי הדם הוא בנפש יכפר", וממילא נועד להקרבה ולא לאכילה. גם כאשר שוחטים חיה או בהמה למאכל ולא להקרבה, חובה לכסות את הדם בעפר.

האוכל את נבלת העוף נטמא

נבלה וטריפה של חיה או עוף טהורים אינה מטמאת במגע כי אם באכילה בלבד. ומחדשת התורה, שהאוכל מהם נטמא וחייב בכיבוס בגדיו, בטבילה ובהמתנה לטהרתו עד הערב.

הזהרת קדושתם של ישראל

הקב"ה מזהיר את ישראל לבל יחטאו בטומאת מעשיהם של תושבי ארץ מצרים ממנה הם עולים, ולבל יסגלו מעשיהם הרעים של יושבי ארץ כנען אליה הם באים. עיקר האזהרה מתייחסת לגילוי עריות במשפחה, לאיסור נידה ולמשכב זכר ובהמה. התורה כוללת במנהגים רעים אלו גם סוגים של עבודה זרה כהעברת הבנים למוֹלֵךְ.

התורה מזהירה כי כשם שהארץ הקדושה תקיא את עמי הארץ בגלל חטאיהם, כך עלול להיות גם גורלם של ישראל אם ינהגו גם הם ככל תועבותם: "ותטמא הארץ, ואפקוד עוונה עליה, ותקיא הארץ את יושביה". ובני ישראל מחוייבים במיוחד בקדושה זו בשל התקשרותם העצמית בקדושת ה', וכפי שמסיימת הפרשה "אני ה' אלוֹקֵיכֶם".

קדושים

חובת הקדושה בישראל

פרשתנו ממשיכה בענין שנסתיימה בו הפרשה הקודמת: "קדושים תהיו", ומוסיפה את הטעם לכך באופן ברור ומודגש – "כי קדוש אני". חובתם של ישראל (עם ה') להיות מופרשים מן העריות ומן העבירות היא בשל קירבתם המיוחדת לקדושת הבורא.

דינים בתחומים שונים

"איש אמו ואביו תיראו" – בפסוק זה מרמזת התורה אודות ענין החינוך העצמי בדרך של התגברות על הטבע, שלכן מקדים הכתוב יראת האם ליראת האב, שלא כבפסוק "כבד את אביך ואת אמך". שם מקדימה התורה את כיבוד האב, כיון שעל פי רוב (בדרך הטבע) ירא הבן מאביו יותר מאמו ומכבד את אמו יותר מאביו.

"ואת שבתותי תשמורו" – בכך שהתורה ממשיכה ומזהירה אודות שמירת השבת באותו פסוק בו אנו מצווים על יראת ההורים, מרמזת היא כי הבן והאב

מחוייבים שניהם בכבוד ה' בשווה. ולפיכך באם יצווה האב את בנו לעבור על דבר ה' ולחלל את השבת, אל לו לבן לשמוע לאביו.

⊕ איסור עבודה זרה ⊕ אכילת זבח השלמים מותרת רק ביום הקרבתו ומחרתו, והשאר יישרף ⊕ בעת הקציר, יש להשאיר את פאת השדה עבור מלקטים עניים, וכן את השיבולים הבודדות הנשמטות מידי הקוצרים ⊕ גם בכרם, יש להשאיר עוללות ופרט עבור העניים (עוללות – הם האשכולות מדוללי הענבים, ופרט – הם הענבים שנופלים ארצה בשעת הבציר) ⊕ אסור לגנוב ממון או שווה ממון (איסור גניבה שבעשרת הדיברות אינו מתייחס לממון כי אם לגניבת נפש), אין לכחש בפיקדון או בהלוואה, או לשקר בשבועה בכל ענין ובכל אופן הקשור לעניני ממונות ⊕ אסור להישבע לשקר ⊕ אין לעכב שכר שכיר ואסור לגזול ⊕ אסור לקלל שום אדם ⊕ אין לתת מכשול לפני עיוור (משמעותו הרחבה של האיסור היא שגם אסור להטעות, כגון להשיא עצה מטעה לאדם שאינו מתמצא בתחום מסוים) ⊕ יש לשפוט בצדק: אין להטות את הדין לטובת הדל מפני מסכנותו או להטותו לטובת העשיר בשל כחו ⊕ אין לעסוק ברכילות ⊕ "לא תעמוד על דם רעך" – אין לעמוד מן הצד כאשר אדם עלול למות בשעה שאנו יכולים להצילו ⊕ איסור שנאת אחים ⊕ החובה להוכיח עוברי עבירה ⊕ איסור הנקמה – אין להשיב לאדם כגמולו ⊕ איסור הנטירה – אין להזכיר לאדם כי נהג בנו שלא כראוי תוך הדגשה כי אנו נוהגים כלפיו אחרת ⊕ מצות "ואהבת לרעך כמוך" ⊕ איסור הרבעת מיני בעלי חיים שונים זה בזה ⊕ איסור כלאיים בגידולי קרקע (כמו זריעת גפן וחיטה יחדיו) ⊕ איסור שעטנז באריגים (טווית צמר ופשתים יחדיו).

קרבן אשם שפחה חרופה

השוכב עם 'שפחה חרופה' (היא שפחה ששחררה

(למחצה) אינו חייב מיתה, באשר עדיין אינה ככל בת ישראל, אך מכל מקום חייב הוא בהבאת קרבן אשם.

פירות עורלה ופירות שנה רביעית

הנוטע אילן, לא יאכל את פירותיו שלוש שנים ראשונות מהנטיעה. בשנה הרביעית הפירות מותרים רק בבחינת "קודש הילולים לה", היינו שחובה להעלותם לירושלים ולאוכלם שם בטהרה. כמו כן ניתן גם לפדות פירות אלו בשוויים הכספי ובכסף זה לקנות דברי מאכל אחרים על מנת לאוכלם בירושלים. פירות השנה החמישית מותרים לאכילה ולכל מטרה.

הקב"ה מבטיח כי שמירת מצוות אלו תמשיך ברכה בפרי הארץ.

דינים נוספים בענין קדושת ישראל

❖ "לא תאכלו על הדם" – חז"ל למדו מפסוק זה איסורים רבים, ביניהם איסור אכילת קרבן לפני זריקת דמו אל המזבח; איסור אכילת בשר בעל חי קודם יציאת נפשו ממנו ❖ אין לעסוק בחיזוי עתידות על צורותיו השונות ❖ אין לגלח את כל הראש וכן גם לא את פאות הראש ולהשוותן מעל גובה האוזן ❖ אין לגלח בתער את הזקן ❖ אין לשרוט בבשר הגוף כאות אבל (על המת) או לקעקע בו כתובת קעקע בעור ❖ איסור מסירת הבת לזנות ❖ מצות יראת המקדש ושמירת קדושת השבת ❖ אין לפנות אל האוב והידעוני – סוגים שונים של חוזי עתידות ויוצרי קשר עם המתים בכח הטומאה ❖ מצות כיבוד מבוגרים וזקנים (תלמידי חכמים) ❖ החובה לירא מאלוקים (הרואה ללבב) ❖ איסור ביזוי הגר ❖ החובה להקפיד על מסחר הגון וישר כולל האיסור לרמות במשקל או במידה.

עתה מזהירה התורה מפני עבירות חמורות שעונשן מוות:

❖ איסור העבודה זרה ל'מולך' (שעובדיה מבעירים מדורה ומעבירים מעליה את הילדים). דינו של העובר על איסור זה – מיתה. ה' מזהיר, אשר אם יעלימו הסובבים עיניהם מעובר עבירה זו ולא יביאוהו לדין, יפרע ה' ממנו וממשפחתו וכן מכל הסובבים אותו. ❖ איסור הפניה אל האובות והידעונים למיניהם. ❖ האיסור לקלל אביו ואימו. ❖ התורה מפרטת בהקשר זה גם את איסורי העריות: אשת איש, אשת אביו, כלתו, משכב זכר, בהמה, אחותו מאביו או מאימו, אשה נידה, דודתו מאביו או מאימו, אשת הדוד, אשת אחיו, האיסור לשאת אשה ובתה וכן אשה השוכבת עם בהמה.

גם בפרשיה זו, קושרת התורה את ירושת הארץ הטובה, המקיאה את הגויים בשל מעשיהם הרעים, עם האזהרה לישראל לבל יסגלו את מנהגי תושבי הארץ הקלוקלים, ולא – יגורשו אף הם מן הארץ הקדושה.

קדושה גם בכשרות המאכל

קדושת ישראל המייחדת אותם מכל העמים מתבטאת גם בשמירה על כשרות מאכליהם. לפיכך עליהם להבדיל למאכלם רק את הבהמה והעוף הטהורים ולפרוש ולהיבדל מהבהמה, העוף, השקצים והרמשים הטמאים ואסורים באכילה.

דינם של האוב והידעוני

התורה כבר אסרה קודם את הפנייה אל האוב והידעוני, וכאן, כבשאר הענינים האחרונים, מוסיפה היא בענין עונשם של העוסקים בזה ומלמדת כי דינם מיתה בסקילה.

עיצוב 050-654-8000

ב"ה

ל"ג בעומר

זא היכה
יאיר כלה

ליצירת קשר ופרטים נוספים
0525-652-770 (אוריאל)

הנכם מוזמנים
להתוועדות חסידית
לכבוד יום ההילולא של רשב"י
ויום מתן והתגלות ספר הזוהר
הוא חג מתן פנימיות התורה

מוצ"ש אור לח"י אייר
13.05.2017 בחצר בית
הרב כלב בכפר חב"ד

21:30 התכנסות

שיעור מיוחד בענינו של יום

ביגונים אל תוך הלילה

אוכל ושתייה בשפע

דמי השתתפות 40 ש"ח.

חניה במקום

לא לנטוש את העולם

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

התכלית כאן

מחובתו של האדם לקדש את העולם – לזככו, לרוממו, לשנותו מתוכו – עד שיהיה ראוי להשכנת אור הקדושה ויהיה 'דירה' לקב"ה. כלות הנפש היא בבחינת בריחה מהמערכה ונטישת הייעוד האמיתי והשליחות שהטיל הקב"ה על האדם. לכן נחשבת דבקותם היתירה של בני אהרן בבחינת חטא.

עתה יובן למה נאמר "בקרבם לפני ה' וימותו". המלה "וימותו" אינה התוצאה, אלא מהות החטא – בני אהרן חטאו בכך שהתקרבו לפני ה' עד "וימותו" – עד כלות הנפש.

צריך "לרדת"

עתה אנו גם מוצאים את המכנה המשותף לכל הטעמים שמביא המדרש על מותם: "נכנסו לפני ולפנים" – הם התעלו יותר מדי; "מחוסרי בגדים" – בגדים מסמלים את המצוות, שנקראות 'לבושים' של הנפש, ואותן זנחו נדב ואביהוא בהתעלותם מגשמיות העולם; גם עובדת היותם לא נשואים וללא בנים מבטאת את העובדה, שהם מנעו את עצמם מחיי עולם גשמיים.

פרשת מיתת בני אהרן מלמדת אותנו לקח חשוב ביותר: לכל יהודי יש זמנים, כמו בראש השנה או ביום הכיפורים, שבהם הוא מתעלה וחש רגש של משיכה עזה לקדושה. עליו לזכור, שאת רגשות הקדושה הללו יש להוריד אחר כך אל חיי המעשה, כדי לקדש ולזכך את החיים הגשמיים, שבכך טמון עיקר תפקידנו – להפוך את העולם לידי כך שיהיה ראוי ומזומן להשראת השכינה.

"אחרי מות שני בני אהרן" (ויקרא טז, א)

המדרש מונה טעמים אחדים למותם של נדב ואביהוא, בני אהרן: הם "נכנסו לפני ולפנים" (לקודש הקודשים, דבר שהיה אסור עליהם); הם עבדו במשכן "מחוסרי בגדים" (לא לבשו את כל בגדי הכהונה); "לא היו להם בנים"; "לא היו להם נשים". צריך להבין, מהו הקשר בין כל הדברים הללו.

בלשון הפסוק עצמו אנו מוצאים לכאורה כפל לשון: התורה אומרת "אחרי מות שני בני אהרן", וחוזרת ואומרת: "וימותו". לשם מה הכפילות הזאת?

נוסף על כך עלינו להבין, איך קרה ששני צדיקים כנדב ואביהוא חטאו חטא חמור כל כך עד שנתחייבו מיתה?

מרב אהבה

שאלות אלו יוסברו על פי הדרך שבה מפרשת תורת החסידות את הפרשה. לפי ביאור זה, מותם של נדב ואביהוא היה תוצאה של היותם צדיקים גדולים דוקא. בלבם בערה אהבה גדולה ועזה לקב"ה, שהביאה אותם למצב של 'כלות הנפש': נפשם פשוט פרחת לה מגופם, מגודל כמיהתה לאורו האין סופי של הקב"ה.

מצד אחד מעיד הדבר על גדולתם ודרגתם העליונה ועל עוצמת אהבתם לקב"ה, אך לאמיתו של דבר יש בכך חטא. ההיסחפות אחר הכמיהה לאור האלוקי עד כדי 'כלות הנפש', אינה עולה בקנה אחד עם רצון ה'. כוונת הקב"ה בבריאת העולם היא "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים" – שהנשמה תימצא דוקא בגוף גשמי בעולם הזה, ותהפוך את המציאות הגשמית והחומרית לכך שתהיה ראויה לקבל את הקדושה האלוקית.

(מתוך הספר "שלחן-שבת",

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך ג')

למעלה ממיליון צפיות ביוטיוב
 בקרו אותנו באתר ובפייסבוק:
 שיעורים מצולמים וניגונים (באיכות HD)
www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

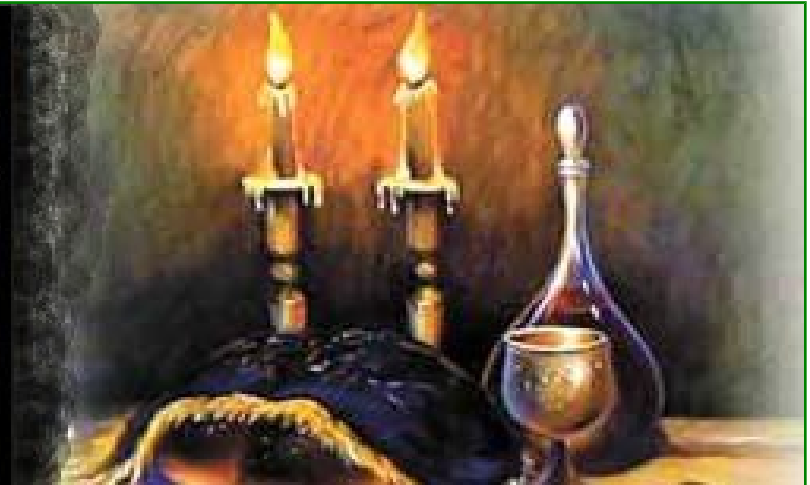
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:08	18:47	י-ם
20:11	19:02	ת"א
20:12	18:54	חיפה
20:09	19:03	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון